

ОБІЇМИ

людила
таран

ОБІЙМИ

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.161.2-32
Т 19

Людмила Таран

Т 19 Обійми [Текст] : коротка проза / Людмила Таран. — Львів :
Видавництво Старого Лева, 2025. — 224 с.

ISBN 978-966-448-458-6

У новій книжці Людмили Таран ми занурюємося у світ жіночих переживань, емоцій, спогадів, а самі героїні є дуже реальними і близькими. Ось молода художниця їде на Закарпаття малювати замок, але дорогою знайомиться зі старшим чоловіком, і невідомо, чи стане це знайомство чимось більшим. Ось жінка відповідає на несподіваний телефонний дзвінок і чує голос, який багато років тому був дуже рідним. Ось інша жінка їде у Париж і навіть не уявляє, хто влаштував їй цю поїздку й кого вона там зустріне. А хтось проживає війну — з усіма її загрозами й страхами, і, як ніколи, в такий час відчувається важливість якщо не підтримки усього світу, то хоча б обіймів коханих, рідних і друзів. Бо через роки, відстані, навіть через війну наше життя пише свої сюжети, закони і правила, й воно триває навіть попри випробування.

УДК 821.161.2-32

© Людмила Таран, текст, 2025
© Тетяна Омельченко, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-458-6

Усі права застережено

Сьогоднішній день — як археологія —
стає шлейфом історії.

ЗАМОК ТАМПЛІЄРІВ

Ні сіло ні впало, пригадалося, як перед сном їй, ще маленькій, батько любив читати міфи Давньої Греції. Вона, на диво, легко запам'ятовувала — хай далеко не всі, звісно, — зв'язки між богами та дотичними до них істотами напівбожественного і земного походження.

Якось зринула думка про Пегаса. І хто придумав, що крилатий кінь, усім відомий символ натхнення, з'явився як плід кохання Медузи Горгони (бр-р-р-р!!!) із Посейдоном? І Пегас не просто взяв і народився. Він «перформатувався» із крові тієї бридкої Медузи, коли її вбив Персей.

То ось воно, натхнення, з чиеї крові вродилося...

А слово «кров» нагадало дещо інше. Знайома, яка працювала в лабораторії судекспертизи, розповіла: під ультрафіолетом сліди крові однаково світлитимуться, навіть якщо кілька разів їх змивати пральним порошком. І що ж то в ній таке променисте? Золото? До речі, в жіночій крові більше золота, ніж у чоловічій.

Так-так. Згадалася і кров на ключі до забороненого залу Синьої Бороди... Вона нічим не стиралася.

Ще кажуть: кров не згортається на сталі. Тому на шаблях був жолобок, щоб вона просто стікала на землю...

«Кров людська — не водиця...»

І чого це раптом майнуло в голові? Яка прив'язка, з чим асоціації? А хто його знає?

Мар'яна боїться навіть вигляду крові — чи своєї, чи чужої. Хоч як затисне волю в кулак, а коли побачить розпанахану рану, з якої цебенить кров, кинеться по бинт і перекис водню — і тут-таки відчуває, що непритомніє. Наче хтось відсікає струм у тілі.

Та досить про це.

Вона ж нарешті їде до Середнього!

Пощастило: навіть *сидячи*. Мар'яна, звичайно, може і постояти в транспорті: добре, що везуть, та й ноги молоді, не перетружені. Але краще все-таки сидіти, та ще й біля вікна: втупишся в шибку і заковтуєш очима плинні краєвиди. І тоді в душі ніби розсмоктуються-розв'язуються давні вузли, образи, що про них наче й забулося.

Втупитися в шибку, вбирати в себе зелень, радісний переблиск листя, яке ворохобить вітер. Тішитися літечку, що вже завершується-згортається.

Мар'яна по-особливому любила цю пору. Так само, як і травень: весняної пори зав'язуються бажання, а нині мають сповнитися.

Рюкзак на колінах. Дівчина обережно мацає його: чи не погнула часом альбом? Чи не розкрилися коробки з пастеллю, сангіною та вугіллям?

Перед її очима досі Горянська ротонда. Сторож особисто для неї відчинив церкву: заради тієї фрески в апсиді

вона прийшла туди пішки. Відмахала мало не через увесь Ужгород, Радванку, аж до самих Горян! І сторож їй ту фреску показав. Мар'яна легесенько пальцем провела по бляклих ликах, що ніби прозирали з якогось сокровеного дна на шерехатому тьмяному тиньку, якому п'ять століть, і ніби якийсь струм чи поколювання відчула.

Тоді в голові паморочиться, наче від вигляду людської крові.

...Нема вже тієї кукурудзи на городчику коло ротонди... Ще пальця *тоді* врізала листком... як ото буває, коли аркушем шкіру розітнеш. Чогось довго гоїться така рана.

Червоними бісеринами виступила кров з порізу — малесенькі краплі, такі красиві. Злизала їх і раз, і вдруге, аж Влад засміявся. А потім сам узяв її пальця й собі заходився зализувати поріз. Мар'яну трохи знудило. Від власної крові?

Боже, коли ж це було? Ще студентами... Влад, Владислав, серденько...

Вона ніколи не шкодує за минулим. Скидає його, як змія шкіру свою, старе линовище. Сухе таке, жалібно-сіре, скручене в рурочку зачепилося, майже невидиме, поміж трав.

Вони тоді удвох із Владом мандрували. Зупинялися там, де збереглися архітектурні пам'ятки. Навіть акварель брали зі собою, і теку з великими аркушами, і планшети. Носилися з тим добром, як дурень з писаною торбою.

Мар'яна потайки від себе самої мріяла, як покаже Юрію Івановичу свої роботи. Була поряд із Владом, а коли малювала, уявляла, ніби дивиться на її роботу Юрій Іванович. Хотілося, щоб він похвалив...

Юрій Іванович Химич, художник від Бога, учитель... Недарма народився у Кам'янці, де особлива природа, рідкісний рельєф. Де він тепер малює? Яку архітектуру? Царство йому Небесне...

Тоді, з Владом, ротонду в Горянах вона малювала не аквареллю, а вугіллям. Пучка вказівного пальця така чорна була: нею розтушовувала вугілля на папері. Але спершу той палець був темно-синім від ожини. Синіми були всі три пальці, якими хрестяться. Ожина під ротондою величезна — більше ніде такої вони не бачили. Об'їлися, аж губи — сині-сині. Допалися, мов із голодного краю!

Влад зализував-зализував поріз, а вона, Мар'яна, як дурненька, сміялася, хихотіла. І як вона порізалась?

А коли напали на них раптові любощі, заховалися за ту стіну кукурудзяну в кінці чийогось городу — хоча наврог чи хтось натрапив би на них якраз у той момент — і попадали на траву: м'якесеньку, і справді шовкову траву, зі стокротками-маргаритками, які дивилися на них і мовчки дивувалися.

— А до Середнього ще скільки їхати? — запитала Мар'яна чоловіка, що сидів на сусідньому сидінні в автобусі. Той не очікував, що до нього звернуться, — наче зніжківів. Та ні, хіба чоловіки, та ще у такому віці, ніяковіють? Дурня.

— Я скажу, де зійти. Я сам звідти.

Головою кивнула, подякувала і знову вросла поглядом у вікно. Тільки й встигла розгледіти: чоловік акуратно поголений, з двома невеличкими свіжими порізами на правій щоці внизу. Уявила: вранці голився, порізався, виступили крапельки крові, дрібні, мов бісер. Чоловік